

Fővárosi Ítéltábla
16.Gf⁴ /2016/6.

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK GAZDASÁGI KOLLÉGIUMA		11.
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON		
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon		
Erkezett:	2017 MAREC 09.	
PÉLDÁNY:	IV.	
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:	
FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓIRATON:	72 62 / 15	

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bárdos Gergely Ügyvédi Iroda (1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 36-38., I/2., dr. Bárdos Gergely ügyvéd) által képviselt (2) felperesnek a Ügyvédi Iroda (1054 Budapest, S it ügyvéd) által képviselt UniCredit Bank Hungary Zrt. (1054 Budapest, Szabadság tér 5-6.) I. r., dr. V ügyvéd (2112 Veresegyház Fő út 39.) által képviselt é a (2) Bocskay u. 3.) II. r. és Gáborhevszki r. alperes ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. június 16-án kelt 8.G.42.132/2015/20. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, megállapítja, hogy a peres felek által 2009. január 29-én kötött szabad felhasználású, devizaalapú kölcsönszerződés II.10.4. pontja, mely szerint „az Adós, a Zálogkötelezett, a Kezes kijelenti, hogy a Banknál vezetett számlák a Bank bizonylatai, nyilvántartásai és üzleti könyvei alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt elfogadja a Szerződés szerinti jogügyletek alapján fennálló kölcsön – járulék – és egyéb tartozás mindenkori összegének közokirati tanúsításaként. Alávetik magukat annak, hogy az e jogügyletekből fennálló tartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezésének esetére is a Bank felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.” - tisztességtelen, érvénytelen.

Ezen szerződéses kikötés a felperes és a II., III. r. alperes számára kötelezettséget, az I. r. alperes számára jogosultságot nem keletkeztet.

A peres felek költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

2009. január 29-én az I. r. alperes mint hitelező, a felperes mint adós és a II., III. r. alperesek mint készfizető kezesek között szabad felhasználású devizaalapú kölcsönszerződés jött létre 6.000.000 forint, illetve 21.482,28 euró összegre.

A kölcsönszerződés II.10.4. pontja akként rendelkezett: „az Adós, a Zálogkötelezett, a Kezes kijelenti, hogy a Banknál vezetett számlák, a Bank bizonylatai, nyilvántartásai és üzleti könyvei alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt elfogadja a Szerződés szerinti jogügyletek alapján fennálló kölcsön – járulék – és egyéb tartozás mindenkori összegének közokirati tanúsításaként. Alávetik magukat annak, hogy az e jogügyletekből fennálló tartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezésének esetére is a Bank felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

A felperes kereseti kérelmében a kölcsönszerződés ezen pontja érvénytelensége, tisztességtelensége megállapítását kérte azzal, hogy a szerződés ezen pontja semmis, mellőzendő, a felek részére kötelezettséget, jogot nem jelent, a jogkövetkezmény levonása és alkalmazása kapcsán az érvényesség nyilvánítás összegszerűsége 0 forint. Kérte, az ítélet hatálya terjedjen ki a II., III. r. alperesekre is, kérte az I. r. alperes perköltségben marasztalását, azzal, hogy azt a felperesi nyilatkozat alapján közvetlenül a felperesi jogi képviselő számlájára kéri utalni. Költségigényt a II., III. r. alperesekkel szemben nem terjesztett elő. Csatolta a kölcsönszerződést, az Általános Üzleti Feltételeket, előadva, hogy a felülvizsgált elszámolás megtörtént. A kölcsönszerződés II.10.4. pontja általános szerződési feltételként vált a kölcsönszerződés részévé. Utalt az 1959. évi IV. törvény (régí Ptk.) 523.§-ára, az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 1.§ (1) bekezdés a), 3.§ (1) bekezdés b) pontjára, a 2. melléklet III. fejezet 13. pontjára, a Ptk. 685.§ e) pontjára, valamint a Ptk. 205/A.§-ára, a 209.§ (1) bekezdésére és a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 1.§ (1) bekezdés b) és j) pontjára. A kölcsönszerződés alapján fennálló tartozás összege igazolása tekintetében ezen pont szerint az I. r. alperes üzleti könyvei, nyilvántartásai az irányadók, kizárólag az általa készített kimutatásokat kell a felperesnek elfogadni és ez alapján készülhet közjegyzői ténytanúsítvány. Az egyoldalú adatközlés alapján kiállított tanúsítvánnyal szemben a bizonyítási teher a felperes, mint fogyasztó hátrányára rögzül. Hivatkozott a 2014. évi XL. törvény 37.§ (1) bekezdésére, de arra is, hogy a kölcsönszerződés II.10.4. pontja nem jelent elszámolási helyzetet, összegszerű kérelem előterjesztése nem lehetséges. Eseti döntések, illetve a 93/13. EKG irányelv 6. cikk (1) bekezdése felhívása után utalt arra is, a felülvizsgált elszámolás részére kézbesítésre került, azzal szemben jogorvoslatot nem terjesztett elő.

Az I. r. alperes a per megszüntetését kérte a 2014. évi XL. törvény 37.§-ára, illetve a Pp. 123.§-ára hivatkozva, azzal, a kereseti kérelem értelmezhetetlen, sem a 2014. évi XL. törvény 37.§-ának, sem a Pp. 123.§-ának nem felel meg. Hivatkozott arra is, a perre okot nem adott, a felperes a keresetlevele benyújtását megelőzően meg sem kísérelte a személyes egyeztetést az általa vitatott szerződési rendelkezés módosítása érdekében. A perköltség viselésére nem kötelezhető, a perre okot nem adott. Másodlagosan a kereset elutasítását kérte, arra is hivatkozva, nem határozott a kereseti kérelem. Bejelentette a tárgyalás elhalasztását követően, hogy a Magyar Állam és a Bank közti pernek nem volt tárgya a támadott szerződési feltétel, nem ellenzi a felperesi keresetben előadott követelés teljesítést. Ismét hivatkozott arra, a felperes a keresetlevél benyújtását megelőzően meg sem kísérelte a bankkal való személyes egyeztetést. A bank a perre okot nem adott. (Felperes ebben a körben előadta, tisztességtelen feltételt alkalmazott az I. r. alperes a fogyasztóval szemben, ezért okot adott a perre, utalt az általa I. r. alperesnek küldött egyeztetéssel kapcsolatos levélre, illetve az I. r. alperes válaszára.) Vitatta, hogy tisztességtelen feltételt alkalmazott, nem ellenezte a felperesi keresetben előadott követelés teljesítését, előadta, a felperes által hivatkozott egyezségi megkeresés nem a jelen perben vitatott szerződési rendelkezés módosítására, hanem a felperes általi végtörlesztésben való megállapodásra irányult. Kérte ennek figyelembevételét. Perköltségigénye felperessel szemben nem volt.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. június 16-án kelt 8.G.42.132/2015/20. számú ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 50.800 forint ügyvédi munkadíjat.

A határozat indokolásában az elsőfokú bíróság a 2009. január 29. napján megkötött kölcsönszerződés lényeges tartalma, illetve a II.10.4. pont részletes ismertetése, illetve a felek álláspontjának ismertetése után a Ptk. 523.§ (1) bekezdése, a 2/2011. (XII.12.) PK vélemény 1. pontja, a Pp. 123.§-a, a Ptk. 209.§ (1) bekezdése, a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 1.§ (1) bekezdés b) és j) pontja, a Ptk. 209.§-a, 209/A.§-a, illetve a 2/2012. (XII.10.) PK vélemény felhívása után a II.10.4. ponttal kapcsolatban rögzítette, a kölcsönszerződés részét képezte az I. r. alperes Általános Üzleti Feltételei, a Lakossági Üzletszabályzat és a Hirdetmény. Az I. r. alperes átadta az Általános Üzleti Feltételeket, a Lakossági Üzletszabályzatot, a Hirdetményt a szerződés megkötését megelőzően, melyet a felperes, a II. és III. r. alperesek megismertek

és elfogadtak. Az Általános Üzleti Feltételek 9.1. pontja szerint az ügyfél köteles a bankszámlakivonatok, egyéb elszámolásokkal kapcsolatos információk értesítések helyességét és teljességét haladéktalanul felülvizsgálni és folyamatosan ellenőrizni, az ezekre és egyéb banki értesítésekre vonatkozó esetleges kifogásait a kézhezvételtől számított 8 napon belül írásban vagy telefonon a banknak bejelenteni. Ennek elmulasztása esetén az értesítés helyessége az ügyfél által elismertnek tekintendő. A szerződéskötéskor hatályos Hpt. 206.§ (1) bekezdésére utalt, mely szerint a folyamatos szerződések esetében a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére az a) pont szerint legalább évente egy alkalommal, a b) pont szerint a szerződés lejáratakor egyértelmű, közérthető, teljes körű írásbeli kimutatást, kivonatot küldeni. A Hpt. 206.§ (2) bekezdése értelmében a számláról megküldött kimutatást az Üzletszabályzat vagy a szerződés eltérő rendelkezése hiányában elfogadottnak kell tekinteni, ha 60 napon belül írásban nem emel írásban kifogást az ügyfél. Az üzleti feltétel ezt a határidőt 8 napban határozta meg. Utalt arra is, a felperes a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 1.§ b) és j) pontjára hivatkozott, a szerződés II.10.4. pontja az Üzleti Feltétel IX.1. pontjával együttesen alkalmazva a fogyasztónak jogot biztosít arra, hogy kifogásolhassa az I. r. alperes elszámolását, így az I. r. alperest kizárólagosan nem jogosítja fel annak megállapítására, hogy a teljesítés szerződésszerű-e. Ezért a kölcsönszerződés II.10.4. pontja tisztességtelensége a felperes által felhívott jogszabályok alapján nem állapítható meg. Az I. r. alperesé a bizonyítási teher, ha a fogyasztó kifogást emel az elszámolást illetően, ezért sem állapítható meg a tisztességtelenség.

A kereset elutasítására figyelemmel az elsőfokú bíróság a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ felhívásával kötelezte felperest az I. r. alperes javára perköltség megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, kérte annak kereseti kérelme szerinti megváltoztatását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, valamint az I. r. alperes perköltségben marasztalását. Összefoglalva jogi indokait, a korábban általa hivatkozott jogszabályok mellett több eseti döntés megjelölésével a bírósági gyakorlatra is hivatkozva előadta, álláspontja szerint a 2014. évi XL. törvény 37.§ (1) bekezdése a jelen peres eljárásra nehezen értelmezhető, a kikötés tisztességtelensége esetén az kiesik mindenféle számszerűsítés nélkül. Ezzel kapcsolatban utalt a 93/13 EGK irányelv 6. cikk 1) bekezdésére, a 14/83, illetve a C-106/98., a C-441/93. és a C-194/94. számú ügyekre, illetve eseti döntésekre. Rögzítette, azon adósi lehetőség, hogy a Hpt. 206.§-a és az Általános Üzleti Feltételek IX.1. pontja szerint megkifogásolja a hitelintézeti kivonatokat és értesítéseket, önmagában nem orvosolja a jogszabályon alapuló tisztességtelenséget. Az adósoknak megküldött kivonatokban és értesítőkben szereplő adatok köre értelemszerűen szűkebb, mint a kölcsönszerződés II.10.4. pontjában hivatkozott, adós számára jórészt nem is ismert tartalmú számlakimutatások, bizonylatok, nyilvántartások és üzleti könyvekben szereplő adatok köre, melyek tekintetében teljes körűen megfordította az I. r. alperes a Kölcsönszerződés II.10.4. pontjának beépítésével tisztességtelen módon a bizonyítási terhet a felperes terhére.

A felperes alperesi fellebbezési ellenkérelemre benyújtott előkészítő iratában, fellebbezését fenntartva utalt az általa megjelölt eseti döntésekben megnyilvánuló egységes felsőbbbírósi gyakorlatra, arra, a perrel érintett rendelkezéssel megegyező tartalmú kikötések lehetőségét biztosítanak a hitelezők részére, hogy saját nyilvántartásaik alapján határozzák meg a követelés tárgyát, mennyiségét, összegét és közjegyző előtt közokiratba foglaltassák. Ezt a közokiratot a szerződéstől hatályos Vht. 21.§ (1) bekezdése, illetve a jelenleg hatályos Vht. 23/C.§ (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal lehet ellátni, ami azt eredményezi, hogy a hitelező egyoldalú nyilatkozata alapján indul végrehajtás a fogyasztóval szemben, arra kényszerítve a fogyasztót, hogy a végrehajtás megszüntetése korlátozása iránt pert indítson. A perbeli szerződéses rendelkezés kapcsán is helytálló ez az érvelés, függetlenül attól, hogy a felperes közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot is tett. A támadott kikötés tartozáselismerő nyilatkozat hiányában is feljogosítja az I. r. alperest arra, hogy egyoldalú nyilatkozata alapján végrehajtást kezdeményezzen a felperes ellen. Ez súlyos egyenlőtlenség. Bármely banki

igényérvényesítés esetén a fogyasztót arra kényszeríti, hogy a követelés lejártá, összege tekintetében a bank nyilvántartásait fogadja el. A fogyasztóval szembeni igényérvényesítést a keresettel támadott rendelkezés megkönnyíti, egyidejűleg megnehezíti a fogyasztó jogait. Az alperes számára a régi és az új Hpt. is előírta a nyilvántartások vezetését, de bizonyító erőt alperes nyilvántartásainak nem írtak elő, így azok tartalmát a felperesnek nem kellene bizonyítékként előre elfogadnia. A kifogás lehetősége nem cáfolja a kikötések tisztességtelenségét, azt igazolja, alperes „közhiteles bizonyítéknak” minősített egyidejű nyilatkozatával szemben a kifogással élő felperes kényszerül ellenbizonyítani. A tisztességtelen kikötés a szerződéskötés időpontjára visszamenő hatállyal kihullik a szerződésből, a feleknek így elszámolási kötelezettsége ezzel kapcsolatban nem jelentkezik, nincs szükség a 2014. évi XL. törvény 37.§ (1) bekezdésének megfelelő kereset előterjesztésére.

Az I. r. alperes a fellebbezésre tett ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. A régi Ptk. 209.§ (1) bekezdésére és a támadott II.10.4. pontra hivatkozva utalt arra, a jogszabályok írták elő a tartozás kimutatás elkészítését az I. r. alperes kötelezettségeként, a kifogásolt szerződéses pont nem is jelent többet, mint azt, hogy I. r. alperes az általa nyilvántartott adatokról tett nyilatkozatát jogosult közjegyzői okiratba foglaltatni. A tartozás összegéről szóló hitelezői nyilatkozat és az alapján készült közjegyzői ténytanúsítvány nem alkalmas arra, hogy ezt az összeget szentesítse, ez a pont kizárólag arra jogosítja fel a hitelezőt, melyre a jogszabály erejénél fogva jogosult, arra, hogy megjelenjen a közjegyző előtt és nyilatkozatot tegyen a követelése mértékéről. A közjegyzői ténytanúsítvány a Vht. 23/C.§ (1) bekezdésére tekintettel nem záradékolható, a végrehajtási eljárás alapját nem képezheti. Nem az az okirat tartalmazza a jogszabály által előírt tartalmi elemeket, hanem a kölcsönszerződésről készült tartozáselismerő nyilatkozat, amit a felperes közjegyző előtt tett. Téves a felperes bizonyítási teherre vonatkozó előadása is, ha az adós vitatja a végrehajtási összeg mértékét, jogalapját, azt csak a végrehajtási záradék kiállítását követően teheti meg. Azonban sem a Vht. 41.§ 56.§-a, sem a végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben a bizonyítási teher nem fordul meg, a peres eljárás főszabálya, a Pp. 164.§ (1) bekezdése érvényesül. Így a felperes lehetőségei nem korlátozóztak. Utalva a kifogásolás lehetőségére, a Hpt. 206.§-ára, s az elszámolásaira, amelyet a felperes elfogadott, a felperes által állított jogszabályok sérelme nem állapítható meg.

Az 5. sorszámú észrevételeiben az I. r. alperes - fenntartva a korábbi előkészítő iratában írtakat - utalt arra, tévesen állítja a felperes, hogy a közjegyzői ténytanúsítványt végrehajtási záradékkal lehet ellátni, nem ezt az okiratot, hanem a kölcsönszerződésről készült tartozáselismerő nyilatkozatot lehet ellátni végrehajtási záradékkal. Eseti döntésre utalt ebben a körben, továbbá arra, megalapozatlanul állítja a felperes, hogy az általa támadott kikötés révén a bank saját egyoldalú nyilatkozata alapján tartozáselismerő nyilatkozat hiányában is végrehajtást kezdeményezhet. A Pp. 164.§ (1) bekezdése érvényesül a felperes által említett eljárásokban, a felperes lehetőségei nem korlátozóztak. A felperes által hivatkozott ítéletekben a fellebbezési ellenkérelmében írt jogi érveléssel nem foglalkoztak az eljárt bíróságok. Amennyiben az ügyfél a bank által küldött elszámolást nem kifogásolja meg, a nem kifogásolt egyenlegről kell kiindulni.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozott:

A jelen ügyre alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (régii Ptk.) 523.§ (1) bekezdése értelmében kölcsönszerződés alapján a pénzintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzüsszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni.

Az 685.§ d) pontja alapján fogyasztó az a személy, aki gazdasági vagy szakmai tevékenység körén kívül eső célból köt szerződést.

A szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209.§ (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával a szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg.

A fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése alapján a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely

- a) a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja;
- b) kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e;
- c) a fogyasztót teljesítésre kötelezi abban az esetben is, ha a fogyasztóval szerződő fél nem teljesíti a szerződést;
- d) lehetővé teszi, hogy a fogyasztóval szerződő fél a szerződéstől bármikor elálljon, vagy azt felmondja, ha a fogyasztó ugyanerre nem jogosult;
- e) kizárja, hogy a fogyasztó a szerződés megszűnésekor visszakövetelje a már teljesített, ellenszolgáltatás nélküli szolgáltatását, ide nem értve, ha a szerződés megszűnésére szerződésszegés következtében kerül sor;
- f) kizárja vagy korlátozza a fogyasztó lehetőségét arra, hogy szerződéses kötelezettségeit beszámítással szüntesse meg;
- g) lehetővé teszi, hogy a fogyasztóval szerződő fél tartozását más személy a fogyasztó hozzájárulása nélkül átvállalja,
- h) kizárja vagy korlátozza a fogyasztóval szerződő félnek az általa igénybe vett közreműködőért való felelősségét;
- i) kizárja vagy korlátozza a fogyasztó jogszabályon vagy a felek közötti megállapodáson alapuló igényérvényesítési lehetőségeit, kivéve, ha azt egyben más, jogszabályban meghatározott vitarendezési móddal helyettesíti;
- j) a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

A fogyasztói szerződés egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, valamint az általános szerződési feltétel tisztességtelenségét a bíróság a szerződés teljes feltételrendszere vizsgálata alapján állapíthatja meg. A per tárgyát képező II.10.4. pont kapcsán az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződés részét képező Általános Üzleti Feltételek, annak IX.1. pontja, illetve a szerződéskötés időpontjában hatályos Hpt. 206.§ (1) és (2) bekezdése felhívása mellett, továbbá a fogyasztók kifogásolási jogára utalva utasította el a kereseti kérelmet, rögzítve, a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1.§ j) pontjában foglaltak alapján a kölcsönszerződés II.10.4. pontja tisztességtelensége nem állapítható meg.

A kifogásolási jog megléte ugyanakkor önmagában nem teszi tisztességgé a felperes által támadott szerződéses feltételt. A Fővárosi Ítéltábla rámutat, hogy a kölcsönszerződés az adós közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozata benyújtását a kölcsön folyósítás előfeltételeként írta elő, a kölcsönszerződés folyósítási feltételét és a közjegyzői okirat tartalmát összefüggő szerződési feltételnek kell tekinteni. A közjegyzői okiratba tett nyilatkozat megtételekor azonban adósnak még tartozása nem volt, ez egy nem nevesített, egyoldalú, atipikus kötelezettségvállalás, az adós annak elfogadására kötelezte magát, hogy tartozásának mindenkor összege a bank egyoldalú nyilatkozata alapján kerül megállapításra, s az annak alapján kiállított közjegyzői okirat a tartozás behajtására irányuló közvetlen végrehajtás alapjául szolgálhat. Ez a feltétel azonban tisztességtelen figyelemmel a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 1.§ (1) bekezdés b) és j) pontjában írtakra.

A perben támadott kikötés mintegy bianco tartozáselismerés, egyoldalú jogosítványt ad a hitelezőnek arra, hogy a szerződésben foglaltak értelmezésével nyilatkozzon arról, az adós teljesítése szerződésszerű-e, illetve mennyi az aktuális tartozása. A bank kizárólag saját nyilvántartását tekinti hitelesnek, az egyeztetési folyamatból az adós így ki van zárva. Leggyakrabban a szerződés felmondásával kapcsolatban kerül sor közjegyzői tanúsítvány kiállítására és a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal történő ellátására, erre az adós lehetőséget, hogy az adós mintegy előre nyilatkozik. A perben támadott kikötésre tekintettel a bank érvényesítheti a követelését és adós pedig végrehajtás megszüntetési korlátozási per indítására van kényszerítve, őt terheli annak bizonyítása, hogy a követelés érvényesen nem jött létre. (Pp. 369.§ a) pontja)

A fentebb kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva, megállapította a kereseti kérelemmel támadott kikötés érvénytelenségét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva.

Alperesnek a felperessel szemben perköltségigénye nem volt, míg a felperes perköltségigényét a Fővárosi Ítéltábla azért utasította el a Pp. 80.§ (1) bekezdése és a Pp. 239.§-a alkalmazásával, mivel az alperes a perre okot nem adott, a felperesi követelést elismerte. A felperes nem kezdeményezett egyeztetést a per tárgyát képező kikötés érvénytelensége tárgyában, az általa becsatolt egyezségi megkeresés (2015. február 9-i keltű) semmilyen módon nem érinti a támadott szerződési feltételt, annak tárgya a felperes részéről a jogviszony teljes körű és végleges lezárásaként további egyösszegű 2.000.000 forint teljesítésre vonatkozó ajánlat megtétele volt.

A fentebb írtakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, megállapítva a támadott szerződési kikötés érvénytelenségét, azzal, hogy a peres felek költségeiket maguk viselik.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2017. február 21. napján

Dr. Gál Judit s. k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.
előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.
bíró

A kiadmány hiteles.

Gesztesei Anna
tisztviselő

